

god Politik for Regeringen, Venstre og Ministeriet, at benytte Spliden og Striden i Højre, slaa den ene Gruppe med den anden og manøvrere med dem skiftevis. Men her til svarede Ministeren, at det vilde være en meget daarlig Politik, hans Udtalelse findes i Rigsdagstidenden, det var en umulig Politik. Naar man en Gang havde opnaaet et saadant Samarbejde, som Regeringen havde opnaaet med de frikonservative, maatte man ikke opgive det, men fortsætte det. Det var Indenrigsministerens Ord i Valgretssagen, da der var Mulighed for ved at gaa til andre Dele af de konservative at faa en bedre og mere demokratisk Reform.

Forholdet mellem Indenrigsministeren og Justitsministeren maa ikke være særlig godt i dette Øjeblik, for Justitsministeren gaar fuldstændig mod den Taktik, som Indenrigsministeren holdt paa, var den eneste rette. Justitsministeren har netop fejlet de frikonservative til Side og er gaaet over til den mest reaktionære Fløj af Landstingets Højre for at faa et Retsforlig med dem. For saa vidt har Justitsministeren lyttet efter det gode Raad, som jeg har fremsat, men jeg beklager, at han har anvendt det paa en saa gal Maade. Jeg fremsatte mit Raad — det vil være alle Medlemmer bekendt —, for at denne Taktik skulde bruges i Demokratiets Interesse, for at faa Valgretsforliget saa demokratisk som muligt og ogsaa faa et eventuelt Retsforlig saa demokratisk som muligt. Men derimod har Indenrigsministeren i sin Sag og Justitsministeren i sin Sag brugt den Taktik saaledes, at Forligene ere blevne saa daarlige og reaktionære som muligt. Indenrigsministeren har sluttet Forlig med dem af Højre, de frikonservative, der for enhver Pris vilde bevare den privilegerede Valgret, og har faaet Venstre til at godkende den privilegerede Valgret som Samfundsinstitution. Og Justitsministeren har sluttet Forlig med dem af Højre, der for enhver Pris vilde have Overklassenævninger, og de have faaet Overklassenævninger. Ja, saaledes have ogsaa Højres sidste Justitsminister og Venstres første Justitsminister mod al Forventning og til Overraskelse — som det ærede Medlem fra Viborg (Sveistrup) sagde — fundet hinanden og anbefale i Fællesskab dette Forlig.

Vi Socialdemokrater sætte ogsaa vore Stemmer imod Forliget. Vi have sammen med de radikale stillet en Række Ændringsforslag; det ærede Medlem fra Viborg sagde, at de vare Demonstrationsforslag, men det beror ganske paa Flertallet.

Vore Forslag betyde, at der endnu er en Lejlighed, endnu en Mulighed for dette Ting til at fastholde sine gamle, gentagne Gange hævdede Principper. Skulde det ske — det vilde ganske vist være mig en Overraskelse, men der er en Mulighed derfor —, at dette vedtages, bliver det ikke noget Demonstrationsforslag, men saa betyder det et Nederlag for Justitsministeren og Regeringen. Saa betyder det en ny Regering, der sammen med det Flertal, der markerer sig ved denne Afstemning, gennemfører den gode gamle Retsreform. Saa maa Sagen vises tilbage til Udvalg osv. Derfor tror jeg, det ikke har nogen reel Betydning, hvad det ærede Medlem fra Viborg og den højtærede Formand gjorde opmærksom paa, at vore Forslag skulde være formelt mangelfulde. Her har ogsaa Flertallet faaet Lejlighed til at hævde sine gamle Principper. For øvrigt er det, saa vidt jeg kunde forstaa, nærmest en Trykfejl eller maaske Udeladelse af et enkelt Forslag, som skulde have været ind, der er Tale om, men det har, som sagt, mindre at sige.

For øvrigt maa jeg ogsaa beklage den Maade, hvorpaa denne Sag formelt er ført frem. Her foreligger for de Herrer til Afstemning omtrent 100 Ændringsforslag til et Lovforslag paa over 1,000 Paragraffer. Disse indgribende Ændringer og navnlig det ny Forslag om Nævninger foreligge her i Folketinget fra Onsdag Aften til Fredag Morgen. Det er den Tid, de Herrer have haft til at sætte sig ind i dem. Jeg kunde have Lyst til at spørge om, hvor mange ærede Medlemmer der egentlig have sat sig ind i disse 100 Ændringsforslag til de 1,000 Paragraffer, det er vist ikke synderlig mange. De Herrer ere i Virkeligheden vist ret uforberedte til at stemme, saa kort en Tid har dette Forligsforslag foreligget.

Jeg maa her fremsætte den samme Beklagelse over den parlamentariske Fremgangsmaade som den, jeg i sin Tid fremsatte ved Valgretsforliget, at man ikke i Tide fører sine Forligstanker frem for Offentligheden, men at man skjuler dem til det sidste og ikke stiller dem som Ændringsforslag ved Sagens anden Behandling, saa at de kunne blive Genstand for en virkelig Diskussion i Tinget, i Pressen og paa Møderne, men skjuler dem til det sidste for i yderste Øjeblik at fremkomme med dem og faa dem vedtagne her i Tinget i en Snup. Men de Herrer have jo Magten, og de kunne, hvis de ville, skønt der foreligger en sidste Lejlighed til at